

Летять, летять сполохані птахи,
забувши звичні лінії маршруту,
щоб зберегти, хоч діток зберегти,
й нікому не простити, не забути...

«СИДІЛА ПАРА ГОЛУБІВ...»

Ще вчора в нас була любов,
і дім, і ніч, і день без диму,
сьогодні я не знаю – знов
чи ще тебе побачу, милий...
О, скільки пар лиха війна
розбила, навпіл розірвала,
«ще вчора» – котиться луна,
ще вчора я тебе кохала,
із вуст твоїх пила меди
в солодкій темряві без ліку,
а зараз так далеко ти –
чи то на мить, чи то довіку.
«Сиділа пара голубів» –
все так, як в пісні, що бабуся
співала – й плакала під спів,
тепер онука плакати мусить.
По ній колись пройшла війна
і по мені тепер – червоним.
Хай буде проклята вона,
німим рабам її – прокльони!
О, скільки пар розбила вже,
і скільки ще у ній загине
кохань і доль – у пил, у щент,
о, скільки ще колись єдиних
вона розірве, роз'єдна
і пір'ям світом розпорошить...
Війна, війна, і знов війна –
чому, за що і скільки можна?
Ніхто не знає, любий мій,
не їсть, не п'є твоя голубка –

самотнє серце у тюрмі
лише тебе чекає в смутку.
Коли ж розірве хмару ту,
коли ж прогляне чисте небо?
Знай, я без тебе пропаду,
знай, я не житиму без тебе.

МОЛИТВА

До кого молитись, як тиша на небі,
до кого молитись, як висі пусті?
Не вірю, що знову, не вірю, що треба
Країну розп'ясти на чорнім хресті...
Чи матері Божій, чи Сину, що вбито,
до кого молитись? Молюся усім –
врятуйте Країну! Ми Божії діти,
невже нам розп'яття – на вічні часи?
Молюся в соборах, до статуй, зображень,
до тисячолітніх зітертих ікон:
врятуйте Країну, а нелюді вражій –
навіки безчестя, навіки прокльон.
Невже нам, як чайці отій при дорозі,
відспівувать вічно своїх пташенят?
Невже з нас ніхто врятувати не в змозі
і дім, і родину, і вишні, і сад?
Молюся, молюся... До кого молитись?
Кому ще молитви, офіри кому?
Врятуйте Країну – їй хочеться жити,
так хочеться жити... За що нам, чому?
Не знаю, до кого, не знаю, чи варто,
молюся до неба – почуй, небокрай,
постав загороду небесної варти,
не дай на поталу гніздечко, не дай!
Молюся, молюся – до неба, до світу,
у відповідь плачуть ікони святі,
і плаче Марія, бо вкотре убито
єдиного Сина. Країно, це ти?